

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **Ing. R. U. a spol.** v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Jany Serbovej, pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a iné o odvolaniach prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných Ing. R. U. a JUDr. P. K. proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku z 31. marca 2009, sp. zn. PK 1 T 5/2008, rozhodol na verejnom zasadnutí dňa 4. apríla 2011 v Bratislave

t a k t o :

I. Podľa § 320 ods. 1 písm. c/ Tr. por. z dôvodu § 281 ods. 1 Tr. por. a podľa § 9 ods. 1 písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok **s a z r u š u j e** u obžalovaného P. J. v celom rozsahu a trestné stíhanie proti obžalovanému P. J. pre skutok kvalifikovaný ako pomoc k trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, ktorý mal spáchať tak, že

v presne nezistený deň v mesiaci december roku 2005 v B., na ulici Š. č. X. na pracovisku **obvinený Ing. R. U.**, v tom čase ako príslušník PZ starší referent špecialista 2 operatívneho oddelenia Úradu justičnej a kriminálnej polície, Krajského riaditeľstva PZ v B., vo veci preverovania pravosti certifikátov vydaných spoločnosťou T., s. r. o., po vzájomnej dohode a s vedomím svojho kolegu – partnera **obvineného JUDr. P. K.**, v tom čase rovnako

príslušník PZ – starší referent špecialista 2 operatívneho oddelenia, na ktorého bola predmetná vec pod sp. zn. Č. p.: KRP-456-I/JKP-VK-2005 vedená, a po ich spoločnom zistení podozrenia, že vozidlo zn. V. ev. čísla B. pochádza z trestnej činnosti, prevzal sumu 50 000 Sk (1 659,79 eur) ako úplatok za to, že nebudú vo veci v súvislosti s týmto osobným motorovým vozidlom ďalej konať, ani vozidlo nezaistia, od kolegu **P. C.**, ktorého o odovzdanie úplatku požiadal obvinený **P. J.**, ktorý mal vedomosť od obvinených cez **P. C.**, že za „padáka“ je možné s vecou „niečo robiť“ a za týmto účelom sumu 50 000 Sk (1 659,79 eur) prevzal od **J. G.**, ktorý bol do začiatku októbra 2005 reálnym majiteľom tohto osobného motorového vozila, po tom čo ho kúpil od obvineného **P. J.**, a poslal ju obvineným cez **P. J.**, ktorý požiadal o odovzdanie **P. C.**; pričom obvinený Ing. **R. U.** a JUDr. **P. K.** ako príslušníci PZ si nesplnili svoje základné povinnosti policajta v zmysle § 48 ods. 3 písm. a/ zákon č. 73/1998 Z. Z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru, slovenskej informačnej služby, zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov s poukazom na ustanovenia § 2 ods. 1 písm. b/, § 21 ods. 1 a § 38a zákona č. 171/1993 Z. Z. o policajnom zbore v platnom znení.

s a z a s t a v u j e.

II. Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok **s a z r u š u j e** vo výroku o vine v bode 2/ u obžalovaných Ing. **R. U.** a JUDr. **P. K.** a vo výroku o trestoch.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. na základe právoplatného výroku o vine v bode 1/ napadnutého rozsudku u obžalovaných Ing. **R. U.** a JUDr. **P. K.** sa podľa § 160a ods. 2 s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 obžalovaným Ing. **R. U.** a JUDr. **P. K.** **u k l a d a j ú úhrnné tresty** odňatia slobody každému vo výmere **4 (štyroch) rokov.**

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 sa obaja obžalovaní na výkon trestu **z a r a d' u j ú** do **I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.**

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 sa obom obžalovaným Ing. **R. U.** a JUDr. **P. K.** **u k l a d á peňažný trest** každému v sume po **1000 eur (30 126 Sk).**

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 pre prípad, že by výkon peňažných trestov mohol byť úmyselne zmarený **u s t a n o v u j e** sa obom obžalovaným **náhradný trest odňatia slobody v trvaní po 6 (šesť) mesiacov.**

Podľa § 285 písm. b/ Tr. por. obžalovaní Ing. R. U. a JUDr. P. K. **s a o s l o b o d z u j ú** spod obžaloby pre **skutok v bode 2/** kvalifikovaný ako spolupáchateľstvo prečinu podplácania podľa § 20, § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného od 1. januára 2006, ktorý prečin mali spáchať na tom skutkovom základe, že

dňa 29. marca 2006 v čase okolo 18.00 hod. v B., v priestoroch H. **Ing. R. U.** a **JUDr. P. K.** poskytli cez sprostredkovateľa P. C. príslušníkom PZ zaradeným na Okresnom riaditeľstve PZ B. ppráp. M. S. a nstržm. A. M. peňažný úplatok vo výške 10 000 Sk (331,94 eur) za to, aby títo ďalej nekonali vo veci podozrenia z trestnej činnosti v súvislosti s osobným motorovým vozidlom zn. V. evidenčného čísla B..

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 31. marca 2009, sp. zn. 1 T 5/2008, boli obžalovaní Ing. R. U., JUDr. P. K. a P. J. uznaní vinnými v bode 1/ Ing. R. U. a JUDr. P. K. zo spáchania trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 158 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a obžalovaný P. J. zo spáchania pomoci k trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a v bode 2/ obžalovaní Ing. R. U. a JUDr. P. K. zo spáchania prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistený deň v mesiaci december roku 2005 v B., na ulici Š. č. X. na pracovisku **obvinený Ing. R. U.**, v tom čase ako príslušník PZ starší referent špecialista 2 operatívneho oddelenia Úradu justičnej a kriminálnej polície, Krajského riaditeľstva PZ v B., vo veci preverovania pravosti certifikátov vydaných spoločnosťou T., s. r. o., po vzájomnej dohode a s vedomím svojho kolegu – partnera **obvineného JUDr. P. K.**, v tom čase rovnako príslušník PZ – starší referent špecialista 2 operatívneho oddelenia, na ktorého bola predmetná

vec pod sp. zn. Č. p.: KRP-456-I/JKP-VK-2005 vedená, a po ich spoločnom zistení podozrenia, že vozidlo zn. V. ev. čísla B. pochádza z trestnej činnosti, prevzal sumu 50 000 Sk (1 659,79 eur) ako úplatok za to, že nebudú vo veci v súvislosti s týmto osobným motorovým vozidlom ďalej konať, ani vozidlo nezaistia, od kolegu **P. C.**, ktorého o odovzdanie úplatku požiadal obvinený P. J., ktorý mal vedomosť od obvinených cez P. C., že za „padíka“ je možné s vecou „niečo robiť“ a za týmto účelom sumu 50 000 Sk (1 659,79 eur) prevzal od **J. G.**, ktorý bol do začiatku októbra 2005 reálnym majiteľom tohto osobného motorového vozila, po tom čo ho kúpil od obvineného P. J., a poslal ju obvineným cez P. J., ktorý požiadal o odovzdanie P. C.; pričom obvinený Ing. R. U. a JUDr. P. K. ako príslušníci PZ si nespĺnili svoje základné povinnosti policajta v zmysle § 48 ods. 3 písm. a/ zákon č. 73/1998 Z. Z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru, slovenskej informačnej služby, zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov s poukazom na ustanovenia § 2 ods. 1 písm. b/, § 21 ods. 1 a § 38a zákona č. 171/1993 Z. Z. o policajnom zbore v platnom znení.

2/ dňa 29. marca 2006 v čase okolo 18.00 hod. v B., v priestoroch H. **Ing. R. U.** a **JUDr. P. K.** poskytli cez sprostredkovateľa P. C. príslušníkom PZ zaradeným na Okresnom riaditeľstve PZ B. ppráp. M. S. a nstržm. A. M. peňažný úplatok vo výške 10 000 Sk (331,94 eur) za to, aby títo ďalej nekonali vo veci podozrenia z trestnej činnosti v súvislosti s osobným motorovým vozidlom zn. V. evidenčného čísla B.

Za to boli obžalovaným Ing. R. U. a JUDr. P. K. podľa § 160a ods. 2 s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 uložené úhrnné tresty odňatia slobody každému samostatne vo výmere sedem rokov, pričom pre výkon trestu boli obaja obžalovaní zaradení podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 bol obom obžalovaným uložený trest prepadnutia veci, a to jeden kus bankovky nominálnej hodnoty 5 000 Sk sériové číslo H. a piatich kusov bankoviek v nominálnej hodnote 1 000 Sk sériové čísla P., P., P., P. a P. vedených na depozitnom účte Špeciálneho súdu na účely úschovy v štátnej pokladnici.

Obžalovanému P. J. bol podľa § 160a ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov so zaradením pre jeho výkon podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Hneď po vyhlásení rozsudku podali proti nemu odvolanie obžalovaní Ing. R. U., JUDr. P. K. a P. J. a v zákonnej lehote určenej v ustanovení § 309 ods. 1 Tr. por. podal odvolanie aj prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Prokurátor v odôvodnení svojho odvolania prezentoval názor, že rozsudok Špeciálneho súdu považuje za zákonný a správny vo výroku o vine voči všetkým trom obžalovaným a vo výroku o treste voči obžalovanému P. J.. Odvolanie podal vo vzťahu k výroku o treste voči obžalovaným Ing. R. U. a JUDr. P. K. z dôvodu, že ich potrestanie len trestom odňatia slobody, bez uloženia peňažného trestu považuje za neprimerane nízke. Výšku uloženého trestu odňatia slobody považuje za primeranú len s uložením peňažného trestu, a to každému z obžalovaných po 1 700 eur. Takýto trest bol obžalovaným navrhovaný z dôvodu, že dokazovaním bolo preukázané, že konali zo zisťných dôvodov, čím boli naplnené zákonné podmienky pre uloženie peňažných trestov. Výšku navrhnutých peňažných trestov prokurátor považuje za primeranú vzhľadom na výšku úplatku, ktorý mali prevziať tak ako je to uvedené v bode 1/ napadnutého rozsudku, ako aj vzhľadom na súčasné majetkové pomery obžalovaných, keďže sú obaja v súčasnej dobe zamestnaní.

Na základe uvedených skutočností prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste vo vzťahu k obžalovaným Ing. R. U. a JUDr. P. K. a uložil každému z obžalovaných popri trestoch odňatia slobody vo výmere sedem rokov aj peňažné tresty vo výške po 1700 eur spolu s ustanovením náhradného trestu odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov.

Odvolania obžalovaných navrhol podľa § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaní Ing. R. U. a JUDr. P. K. v odôvodnení písomného odvolania podaného prostredníctvom obhajcu uviedli, že napadnutý rozsudok, ako aj trestné konanie, ktoré mu predchádzalo, najmä vo vzťahu ku skutku v bode 2/ považujú za nezákonné a v rozpore

s Ústavou Slovenskej republiky ako aj medzinárodnými dokumentmi v oblasti ochrany ľudských práv a základných slobôd.

Vyjadрили názor, že vykonaným dokazovaním nebolo zistené, že sa skutok v bode 1/ napadnutého rozsudku stal a pokiaľ ide o skutok v bode 2/ išlo o konanie realizované za aktívneho konania policajných zložiek so znakmi policajnej provokácie, pričom napriek tejto skutočnosti, nebolo ani v tejto časti preukázané, že sa predmetný skutok stal.

Vo vzťahu ku skutku v bode 1/ odvolatelia dôvodili, že prvostupňový súd sa nezaoberal skutočnosťou či vôbec nejaký úplatok prevzali, resp. pokiaľ aj P. C. prevzal nejaké peniaze prostredníctvom P. J. od J. G., neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval, že im ich aj reálne odovzdal. Zakladať preukázanie tejto podstatnej skutkovej okolnosti len na výpovediach P. C., zohľadňujúc jeho postavenie v trestnom konaní, považujú za porušenie princípov spravodlivého procesu, pretože neboli verifikované žiadnym objektívnym dôkazom.

Obžalovaní v ďalšej časti odôvodnenia odvolania uviedli, že nie je pravdou, že by si nesplnili svoju povinnosť vyplývajúcu z právomoci príslušníkov polície. Vo vzťahu k motorovému vozidlu zn. V. na jeseň roku 2005 začali vykonávať šetrenie a previerky týkajúce sa falošných certifikátov o pôvode tohto vozidla, toto šetrenie bolo oznámené ich nadriadenému JUDr. P. V. a bol založený a riadne vedený spis. V danej súvislosti poukázali na výpoveď svedka JUDr. P. V. a svedka J. V., riaditeľa spoločnosti T., spol. s r. o. (THG). Pokiaľ ide o výpoveď svedka P. C., túto hodnotili ako zjavne zaujatú, a ako takú ako výpoveď nevierohodnú.

Obžalovaní v danej súvislosti poukázali na konkrétne skutkové okolnosti stretnutia s P. C. za prítomnosti svedkov J. M. a R. K., ktorí verifikovali skutočnosti vyplývajúce z ich výpovedí. Na stretnutie s kriminalistami z OR PZ B. v H. H. išli len s úmyslom vymeniť si s kolegami poznatky k predmetnému vozidlu zn. V. a oznámiť im, že preverujú certifikáty originality vozidla. O skutočnostiach, ktoré im tam oznámili agent polície M. S. a svedok A. M., že údajne mali prevziať úplatok a že vozidlo bolo havarované a následne zložené za pomoci ďalšieho vozidla, ktoré bolo odcudzené, nemali žiadnu vedomosť a zo stretnutia odišli s tým, že namiesto nich príde P. C., ktorý zrejme mal k vozidlu relevantné informácie. Skutočnosť, že boli uvedenými informáciami šokovaní vyplýva aj zo záznamu vyhotovenému za použitia informačno-technických prostriedkov.

V ďalšej časti odôvodnenia obžalovaní Ing. R. U. a JUDr. P. K. poukázali na výpoveď svedka P. C., ktorého považujú za osobu nedôveryhodnú, a to najmä s poukazom na výpoveď obžalovaného P. J., ktorý poprel, že by dostal od J. G. obálku s peniazmi, pričom z jeho výpovedí nevyplýva žiadna skutočnosť dokazujúca, že by od P. C. prevzali nejakú obálku a už vôbec nie obálku s peňažnou hotovosťou. Vyjadrili názor, že P. C. zmenou výpovede sledoval len svoj subjektívny záujem vyhnúť sa vlastnému trestnému stíhaniu, čo sa mu aj podarilo, keďže pre usvedčujúcu výpoveď bolo mu, ako osobe spolupracujúcej s orgánmi činnými v trestnom konaní podľa § 228 ods. 3 Tr. por., prerušené trestné stíhanie. Nedôveryhodnosť osoby svedka C. vyplýva aj z obsahu jeho výpovedí, z prepisu zvukových záznamov ako aj, že počas pôsobenia v policajnom zbore bol viackrát preverovaný inšpekciou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Z dokazovania vyplýva, že P. C. zo strachu pred svojim vlastným stíhaním predstrel orgánom činným v trestnom konaní a súdu určitú konštrukciu, ktorá ich kriminalizuje.

Podľa názoru obžalovaných prvostupňový súd nedostatočne vyhodnotil aj výpovede svedkov M. I. a M. Š., ktoré sú v rozpore s výpoveďou J. G.. Hodnotenie výpovedí prvostupňovým súdom pritom nezohľadňuje skutočnosť, že aj svedok J. G. si svojou výpoveďou ako osoba spolupracujúca zabezpečil v zmysle § 228 ods. 3 Tr. por. prerušenie trestného stíhania a tým bola determinovaná aj kvalita jeho výpovede. Svedkovia popreli, že by na žiadosť J. G. čiastočne finančne prispeli na zloženie sumy 50 000 Sk, pričom menovaný nikdy nehovoril, že by mal niekomu zaplatiť takúto peňažnú sumu. Takéto okolnosti vyvolávajú spornosť samotnej existencie sumy 50 000 Sk. Odvolatelia v danej súvislosti uviedli, že neexistuje žiaden dôkaz o tom, že by od P. C. prevzali takúto finančnú hotovosť.

Agent polície M. S. potvrdil, že obžalovaní na stretnutí v H. H. jemu a jeho kolegovi M. sa nezdôverili, že by takýto úplatok prevzali. Samotné toto stretnutie iniciovali telefonicky práve M. S. a A. M. a pokiaľ ide o skutok v bode 2/ napadnutého rozsudku po celý čas bol koordinovaný uvedenými príslušníkmi polície, ktorí participovali na vytváraní jednotlivých skutkových okolností. Peňažné prostriedky na poskytnutie úplatku 10 000 Sk nikdy neposkytli. Jediným usvedčujúcim dôkazom je opäť len výpoveď svedka C. Ani z prepisu zvukového záznamu zo stretnutia v H. H. nevyplýva, že by M. S. a A. M. mali subjektívny pocit, že toto stretnutie malo k odovzdaniu úplatku smerovať.

V ďalšej časti dôvodov odvolania obžalovaní prezentovali teoretické úvahy týkajúce sa tzv. policajnej provokácie so záverom, že takéto konanie je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a inými medzinárodnými dokumentmi. S poukazom na časti prepisu zvukových záznamov uviedli, že príslušníci polície v danom prípade sami navodili situáciu, pri ktorej bol poskytnutý úplatok, pričom po celý čas úmyselne ovplyvňovali situáciu, aby k odovzdaniu úplatku došlo. Ustanovenie § 117 ods. 2 Tr. por. je v časti týkajúcej sa legalizácie provokácie pri korupcii verejného činiteľa protiústavné a v rozpore s Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Taktiež aj právna úprava a judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva inštitút agenta provokatéra zásadne odmietajú ako prostriedok contra legem a v tejto súvislosti odvolatelia poukázali na niektoré konkrétne rozhodnutia uvedeného súdu.

S poukazom na všetky uvedené skutočnosti obžalovaní navrhli, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Špeciálneho súdu v Pezinku a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. v spojitosti s § 285 písm. a/ Tr. por. ich spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný P. J. svoje odvolanie písomne neodôvodnil.

Zástupca Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa v celom rozsahu stotožnil s písomne podaným odvolaním. Uviedol, že výrok o vine u obžalovaných Ing. U. a JUDr. K. považuje za správny, ale nie tak výrok o treste u týchto obžalovaných, a preto v súlade s písomným odvolaním navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky okrem už uložených trestov odňatia slobody uložil obžalovaným aj peňažný trest každému po 1 700 eur a pre prípad, že by mohol byť tento trest zmarený, aby im uložil náhradné tresty odňatia slobody v trvaní po šesť mesiacov. Odvolania obžalovaných považuje za nedôvodné a ako také ich navrhol zamietnuť.

V rámci konania pred odvolacím súdom, obhajca obžalovaného P. J. písomným podaním zo dňa 8. novembra 2010 (doručeného najvyššiemu súdu dňa 10. novembra 2010) oznámil, že menovaný zomrel. Táto informácia bola objektivizovaná dožiadaním na matričný úrad mestskej časti B. – P. B. Podľa zápisu v knihe úmrtí (zväzok 20, ročník 2010, strana 2165, por. č. 109) tohto matričného úradu vyplýva, že P. J. dňa 24. mája 2010 zomrel.

Podľa § 320 ods. 1 písm. c/ Tr. por. odvolací súd napadnutý rozsudok zruší a trestné stíhanie zastaví, ak zistí, že je tu niektorá z okolností, ktoré by odôvodňovali zastavenie trestného stíhania súdom prvého stupňa podľa §281 ods. 1 alebo 2.

Podľa § 281 ods. 1 Tr. por. súd zastaví trestné stíhanie, ak na hlavnom pojednávaní zistí, že je tu niektorá z okolností uvedených v § 9 ods. 1.

Podľa § 9 ods. 1 písm. d/ Tr. por. trestné stíhanie nemožno začať, a ak bolo už začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené proti tomu, kto zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho.

Vzhľadom na uvedené okolnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 320 ods. 1 písm. c/ Tr. por. odsudzujúci rozsudok Špeciálneho súdu v Pezinku z 31. marca 2009, sp. zn. PK 1 T 5/2008, v časti týkajúcej sa obžalovaného P. J. zrušil a podľa § 281 ods. 1, § 9 ods. 1 písm. d/ Tr. por. trestné stíhanie vedené proti tomuto obžalovanému pre skutok kvalifikovaný ako pomoc k trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 zastavil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, na základe podaného odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných Ing. R. U. a JUDr. P. K., podľa § 317 ods. 1 Tr. zák. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Zistil, že špeciálny súd rozhodol vo vzťahu k obžalovaným, pokiaľ ide o výrok o ich vine vo vzťahu ku skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku správne a v súlade so zákonom.

V rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu, súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak ku správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa skutku v bode 1/ potom prvostupňový súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z tejto časti odôvodnenia

rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si preto v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu týkajúce sa bodu 1/ a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu tento skutok sa stal tak, ako to správne zistil a ustálil na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd.

Odvolacie námietky obžalovaných Ing. R. U. a JUDr. P. K. uvádzané vo vzťahu k tejto časti odsudzujúceho rozsudku najvyšší súd nepovažoval za dôvodné, pretože ich obhajoba prednášaná v priebehu celého konania bola vykonaným dokazovaním jednoznačne vyvrátená. Skutok v bode 1/ právne kvalifikovaný ako trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody spáchaný spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa spáchaný spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 158 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, nepochybne spáchali práve obžalovaní Ing. R. U. a JUDr. P. K. Obhajobu obžalovaných považoval odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa za účelovú a nedôvodnú.

Obžalovaní spáchanie trestnej činnosti v plnom rozsahu popreli, pričom na svoju obhajobu v podstate zhodne uviedli, že od P. C. nikdy žiaden úplatok neprevzali. Nie je pravdou, že by ako príslušníci polície prisľúbili nečinnosť pri preverovaní pravosti certifikátov vydaných spoločnosťou T., spol. s r. o., o pôvode osobného motorového vozidla zn. V. evidenčného čísla B.. Naopak s jeho majiteľom I. M. sa v danej veci stretli a mali v úmysle uskutočniť aj ďalšie stretnutie s ním, a to v priestoroch uvedenej spoločnosti. Napokon vzhľadom na pracovnú zaneprázdnenosť, ale aj skutočnosť, že majiteľ sa im javil ako slušný človek žijúci usporiadaným spôsobom života, vyšetrovanie odložili na neskôr. Na jar 2006 sa o predmetné motorové vozidlo začal zaujímať ich vtedajší kolega P. C., ktorý bol podľa ich vedomosti na predmetnom vozidle finančne zainteresovaný a ktorý prisľúbil pomoc pri vypátraní v tom čase odcudzeného motorového vozidla zn. Š. patriaceho obžalovanému JUDr. P. K.

S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania sa javí táto obhajoba obžalovaných, vo vzťahu ku skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku ako účelová a z hľadiska posudzovania otázky ich viny irelevantná, pretože nemá žiadnu oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a špeciálny súd sa s touto ich obhajobou v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal.

Vo vzťahu k posudzovanému skutku treba uviesť, že aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaní Ing. R. U. a JUDr. P. K. preukázateľne ako starší referenti – špecialisti operatívneho oddelenia Úradu justičnej a kriminálnej polície KR PZ v B. prevzali od P. C., na žiadosť J. G. a prostredníctvom P. J. úplatok 50 000 Sk za to, že budú pri vyšetrowaní pôvodu vozidla V. nečinní.

V tejto súvislosti treba poukázať najmä na výpovede svedkov J. G., P. C., M. S., A. M., spoluobžalovaného P. J., ako aj v trestnom spise zadokumentované listinné dôkazy, najmä prepisy obrazových a zvukových záznamov z činnosti agenta a záznam z prepisov záznamov telekomunikačných činností. Obsah týchto, z hľadiska procesných zákonných požiadaviek plne relevantných dôkazov korešponduje s obsahom výpovedí vyššie menovaných svedkov, a to nie len v ich zásadných častiach, ale aj v podrobných jednotlivostiach.

Z týchto dôkazov jednoznačne a nepochybné vyplýva úmysel obžalovaných získať finančný prospech vo forme úplatku za to, že v rámci svojej právomoci budú konať tak, aby nevyšli najavo skutočnosti o nelegálnom pôvode vyššie uvedeného motorového vozidla. K usvedčujúcim výpovediam svedka P. C. aj v podrobnostiach korešpondujúcimi s výpoveďou najmä svedka J. G., ktorý už pri prvom osobnom kontakte s agentom polície M. S. a policajtom svedkom A. M. identifikoval obžalovaných Ing. U. a JUDr. K. ako policajtov, ktorí od P. C. prevzali úplatok. Subjektívnu stránku podporne preukazuje spôsob konania obžalovaných ktorí pri vykonávaní preverovacích úkonov pôvodu predmetného automobilu, ako to vyplýva z výsledkov dokazovania, nevykonali všetky povinnosti príslušníkov polície vyplývajúcich im z príslušných zákonných noriem.

Z pohľadu vyššie uvedených objektívne preukázaných okolností, odvolacie námietky obžalovaných prednášané k žalovanému skutku najmä, že P. C. s cieľom vyhnúť sa trestnému stíhaniu, keď ako pôvodne obvinený účelovo zmenil svoju výpoveď, sú z hľadiska hodnotenia

subjektívnej stránky ich konania neakceptovateľné a ako také sú v konečnom dôsledku z hľadiska ich trestno-právnej zodpovednosti irelevantné.

Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že menovaní obžalovaní v súvislosti s preverovaním pôvodu osobného motorového vozidla zn. V. nevykonali riadne všetky potrebné úkony s odôvodnením, že majiteľ vozidla sa im javil ako slušný, bezúhonný človek ako aj, že boli zaneprázdnení inými pracovnými povinnosťami. Stretnutie s majiteľom M. v súvislosti s preverením vozidla sa neuskutočnilo a v ďalšej činnosti boli pasívni, a to až do jarných mesiacov roku 2006, kedy sa o vozidlo začali zaujímať policajti kriminálnej polície Okresného riaditeľstva policajného zboru B. (po kontaktovaní J. G. a P. C.).

Neobstojí ani námietka obžalovaných vo vzťahu k výpovedi obžalovaného P. J., ktorý poprel, že by od J. G. prevzal obálku s peniazmi. Takáto výpoveď obžalovaného, z hľadiska jeho obavy z možného postihu pre korupčné konanie sa javí celkom logickou. Z principiálne rovnakého dôvodu nie je možné spochybniť ani výpoveď J. G. na základe výpovedí svedkov M. I. a M. Š., ktorí zhodne popreli svoj finančný príspevok na zloženie sumy 50 000 Sk poskytnutej ako úplatok.

V danej súvislosti treba zdôrazniť, že výpovede svedkov J. G. a P. C. z hľadiska podstaty posudzovanej trestnej činnosti vo všetkých jej esenciálnych častiach, ale aj v menej podstatných detailoch korešpondujú s obsahom zvukových záznamov zo dňa 27. marca 2006, 28. marca 2006 a 29. marca 2006 vyhotovených za použitia informačno-technických prostriedkov na základe príkazu sudcu.

Z listinných dôkazov zadokumentovaných vo vyšetrovacom spise je zrejmé, že postup orgánov činných v trestnom konaní súvisiaci s použitím informačno-technických prostriedkov bol vykonaný zákonným postupom, tak aby mohla byť trestná činnosť riadne a v potrebnom rozsahu zadokumentovaná. Informačno-technické prostriedky – odpočúvanie a záznam telefonických hovorov a vyhotovovanie zvukových záznamov boli použité v súlade s príslušnými ustanoveniami piatej hlavy Trestného poriadku. Treba zdôrazniť, že bez použitého postupu by zrejme vôbec nebolo možné trestnú činnosť daného charakteru vôbec odhaliť a procesne správne a v potrebnom rozsahu zadokumentovať.

V tejto súvislosti najvyšší súd zdôrazňuje, že polícia vstúpila do celej prerokúvanej veci a iniciatívne vykonala potrebné úkony až po tom, keď existovala vedomosť o tom, že obžalovaní sa správajú korupčne. Ich konanie, pokiaľ ide o prevzatie úplatku 50 000 Sk nebolo determinované vopred vytvoreným scenárom polície, ale tak ako to obžalovaný Ing. U. sám svedkovi P. C. navrhol. Podozrenie z trestnej činnosti obžalovaných bolo v tomto štádiu celkom relevantné a zákonu zodpovedajúci postup polície bol plne na mieste. V tomto štádiu konania išlo najmä o to, aby polícia ich konanie procesne zadokumentovala a získala procesne použiteľné dôkazy v rámci dokazovania v trestnom konaní. Obžalovaní Ing. U. a JUDr. K. konali sami iniciatívne a podľa vlastného uváženia a konanie polície sa nestalo súčasťou postupnosti ich konania, z ktorého sa protiprávne konanie skladá.

Z obsahu relevantných častí trestného spisu je teda zrejmé, že činnosť polície bola v predmetnom prípade vo vzťahu ku skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku špeciálneho súdu vykonaná *lege artis*, v súlade s platnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj zodpovedajúcimi ustanoveniami Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V danom prípade nie je možné postup polície považovať za činnosť, ktorú by bolo možné charakterizovať ako vyprovokovanie trestnej činnosti a na tomto argumentačnom základe ju spochybníť.

Celkom iná situácia pokiaľ ide o činnosť agenta je vo vzťahu ku skutku v bode 2/ napadnutého rozsudku. V tejto jeho časti obžalovaní Ing. U. a JUDr. K. boli uznaní za vinných, že prostredníctvom P. C. v priestoroch H. v B. mali odovzdať príslušníkom polície OR PZ B. M. S. a A. M. peňažnú sumu 10 000 Sk ako úplatok za nekonanie vo veci podozrenia kriminálneho pôvodu už vyššie uvádzaného motorového vozidla V.

K tomuto skutku obžalovaní v podstate zhodne uviedli, že stretnutie v H.H. iniciovali menovaní príslušníci OR PZ B., s ktorými si iba chceli vymeniť poznatky k vozidlu V. Na informáciu od P. C., že mali prijať v súvislosti s vozidlom úplatok 50 000 Sk, reagovali nahnevane. Nie je pravdou, že by týmto policajtom odovzdali uvádzanú finančnú sumu.

Podľa § 117 ods. 1 Tr. por. na odhaľovanie, zisťovanie a usvedčenie páchatel'ov zločinov, korupcie, trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa alebo trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti možno použiť agenta. Jeho použitie je prípustné len vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov uvedených trestných činov by

bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňujú podozrenie, že bol spáchaný trestný čin alebo má byť spáchaný taký trestný čin.

Podľa § 117 ods. 2 Tr. por. konanie agenta musí byť v súlade s účelom tohto zákona a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastňuje. Agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu, to neplatí, ak ide o korupciu verejného činiteľa alebo zahraničného verejného činiteľa **a zistené skutočnosti nasvedčujú, že páchatel' by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný.**

V posudzovanom prípade sa jednalo o vyšetrowanie reálneho podozrenia korupčného konania verejných činiteľov (okrem aj iných osôb) a niet pochybností o tom, že jeho odhalenie, zisťovanie a usvedčenie by bolo iným spôsobom podstatne sťažené. Najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že nasadenie a konanie agenta v danej veci bolo v súlade s účelom zákona a bolo úmerné protiprávnosti konania na odhaľovaní ktorého sa zúčastňoval.

Z obsahu vykonaných dôkazov týkajúcich sa konania obžalovaných Ing. U. a JUDr. K. v bode 2/ napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva, že počas stretnutia dňa 29. marca 2006 v H. H., na ktorom sa čiastočne zúčastnil a iniciatívne vystupoval aj svedok P. C., požiadavka na zaplatenie úplatku vplynula práve zo správania sa a verbálnych prejavov agenta polície M. S. a jeho kolegu A. M.... Nie bezvýznamnou okolnosťou je aj skutočnosť, že oni sami boli tými osobami, ktoré toto stretnutie pri telefonickom rozhovore s obžalovanými iniciovali, keď dňa 29. marca 2006 svedok M. S. telefonicky požiadal o stretnutie JUDr. U.

Z výpovedí svedka P. C. v prípravnom konaní i v štádiu hlavného pojednávania jednoznačne vyplýva, že agent S. svojimi prejavmi a konaním navodzoval situáciu, z ktorej bolo zjavné, že očakáva od obžalovaných zaplatenie istej finančnej sumy za nečinnosť, resp. vykonanie takých úkonov, na základe ktorých pôvod vozidla V. nebude ďalej preverovaný. K takémuto konaniu agenta (ako aj policajta M.) došlo v nadväznosti na stretnutie s Ing. U. a JUDr. K., keď títo žiadnym spôsobom neprejavili účasť na prijatí úplatku vo výške 50 000 Sk od P. C., ale naopak reagovali na takúto informáciu negatívne. Nie len spôsob vystupovania agenta, ale aj výpoveď svedka C. je aj v tomto smere podporovaná a plne korešponduje s prepismi zvukovej nahrávky zadokumentovanej v trestnom spise.

Na základe uvedených dôkazov najvyšší súd nemá pochybnosti o tom, že agent S. iniciatívne navádzal na spáchanie trestného činu v súvislosti s odhaľovaním a usvedčovaním korupcie verejného činiteľa. Agent už v tom čase mal inými osobami potvrdenú vedomosť o tom, že príslušníci polície Ing. U. a JUDr. K. mali prijať od vtedajšieho kolegu P. C. úplatok vo výške 50 000 Sk. O tejto skutočnosti sa totiž dozvedel už na predchádzajúcich stretnutiach s J. G. a P. C. a ktoré skutočnosti títo svedkovia potvrdili, v súlade so zvukovými nahrávkami vykonanými už v tom čase vo veci činným agentom polície M. S.

V danej súvislosti treba zdôrazniť, že po túto fázu skutkového deja bolo konanie agenta v súlade so zákonom – vyššie citovaným ustanovením § 117 ods. 2 Tr. por., keďže platný trestný poriadok, i keď výnimočne, ale pripúšťa aj iniciatívne navádzanie na spáchanie trestného činu (provokáciu), a to v prípade, ak ide o korupciu verejného činiteľa, avšak len za súčasne splnenej podmienky, že „zistené skutočnosti nasvedčujú, že páchatel by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný“. V posudzovanom prípade, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný, nepochybne by vôbec nedošlo nie len že k odovzdaniu sumy 10 000 Sk agentovi, ale zrejme by sa inkriminované stretnutie s obžalovanými a následne so svedkom P. C. v H.H. vôbec neuskutočnilo.

Zo zistených skutočností na základe dokazovania je teda nepochybné, že štátna moc reprezentovaná agentom polície svojim konaním a postupom v danom prípade sama osebe vytvorila podmienky a navodila situáciu so snahou uskutočniť širšiu dokumentáciu, resp. rozšírenie rozsahu trestnej činnosti obžalovaných. Konanie agenta polície M. S. a príslušníka polície A. M. v danej časti nebolo síce excesom z hraníc, v ktorých sa trestné konanie odohráva a znamenal postup lege artis (keďže išlo o korupčnú trestnú činnosť verejných činiteľov) a účelom jeho konania na tomto stretnutí, ako to vyplýva aj z prepisov zvukových nahrávok jednotlivých rozhovorov, nepochybne bolo zadokumentovať korupčné konanie obžalovaných v súvislosti s prijatím sumy 50 000 Sk (v bode 1/). Súčasne je však nepochybné, že ďalší trestný čin právne posúdený ako prečin podplácania spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. (v bode 2/), ak by nebol vydaný príkaz na použitie agenta, by obžalovaní nespáchali.

Z uvedených dôvodov konanie obžalovaných Ing. R. U. a JUDr. P. K. uvedené v bode 2/ napadnutého rozsudku nemožno posúdiť ako trestný čin, a preto Najvyšší súd Slovenskej

republiky napadnutý rozsudok v tejto časti vo výroku o vine zrušil a spod obžaloby ich pre tento skutok právne kvalifikovaný ako prečin podplácania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil.

Vo vzťahu ku skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku špeciálny súd nepochybil, keď právne posúdil konanie obžalovaných ako trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005.

Odvolačný súd na základe právoplatného výroku o vine v bode 1/ napadnutého rozsudku potom obžalovaným Ing. R. U. a JUDr. P. K. podľa § 160a ods. 2 s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 uložil úhrnné tresty odňatia slobody každému vo výmere štyroch rokov so zaradením pre výkon trestu do prvej nápravno-výchovnej skupiny (podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005).

Podľa § 23 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 účelom trestu je chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovávať ho k tomu, aby viedol riadny život a tým výchovne pôsobil aj na ostatných členov spoločnosti.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť, na možnosť nápravy a pomery páchatel'a.

Pri výmere trestu súd prihliadne aj na to, či existujú priťažujúce alebo poľahčujúce okolnosti, ktoré sú demonštratívne vymenované v ustanoveniach § 33 a § 34 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005.

Najvyšší súd pri ukladaní trestu obžalovaným Ing. R. U. a JUDr. P. K. z hľadiska výberu druhu trestu a jeho výmery prihliadol na všetky rozhodujúce okolnosti a dospel k presvedčeniu, že u oboch obžalovaných splní najlepšie svoj účel trest odňatia slobody uložený vo výmere štyroch rokov, teda v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby pri trestnom čine prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (zákonom stanovená trestná sadzba je v danom prípade tri až osem rokov trestu odňatia slobody). Podľa názoru najvyššieho súdu takýto trest má

predpoklady splniť svoj účel nie len z hľadiska prevýchovnej požiadavky zákona, ale aj z hľadiska všetkých aspektov generálnej prevencie.

Obžalovaní sa konaním v bode 1/ napadnutého rozsudku okrem iného dopustili trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody spolupáchatelstvom, pričom z podstaty samej tohto druhu trestnej činnosti implicitne vyplýva zisťná motivácia páchatel'ov, Najvyšší súd Slovenskej republiky preto akceptujúc odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky považoval za potrebné uložiť obžalovaným aj peňažný trest, a to každému v sume 1000 eur (30 126 Sk). Výška tohto trestu je proporcionálna výške prijatého úplatku a rovnako je úmerná aj s prihliadnutím na osobné a majetkové pomery obžalovaných.

Súčasne pre prípad úmyselného zmarenia tohto trestu im obom ustanovil primeraný náhradný trest odňatia slobody na šesť mesiacov.

S poukazom na všetky uvedené dôvody rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 4. apríla 2011

**JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu**

Vypracoval: JUDr. Pavol Farkaš

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Ivančíková